

Arabský kníže

I.

Bůh na lotosu (Krišna)

V záblesku svatého světla,
vprostřed lesů, vprostřed luh,
tu záchvěv duše, příliv tepla,
-to na lotosu z Gangu,
po proudu splývá bůh

Ten Amor s milou tváří,
tak jak je psáno v starém snáři,
nenechá v žádném srdci-budťe jisti,
hořet plamen nenávisti

A pomalu po řece splouvá dolů,
podél břehu - hustých stvolů,
něžnou rukou kvítky rozdává,
ten svatý lékař lidských bolů,
to svůj lék - Lásku podává

Tu člověk v sobě výkřik nepotlačí,
tím záchvěvem milování,
modlitbou Boha chválit nepostačí,
odedneška do skonání

Žalm 120

K Hospodinu zní mé volání v soužení
a on mi odpovídá.
Po vysvobození vzdychám - toť mé toužení,
ze spárů jazyka záludného, jež mě zpovídá
Stihne tě co ti patří,
pomlouvači a zloději štěstí
- snad zbraně z bohatýrských let,
či žhnoucí kručinkové uhle pak či teď.
Jak host v Mešeku dlím,
v Kedeárském stanu,
již léta v nepřátelském řadu,
jen o míru a pokoji sním.

Ne o vřavě ,jež je lidským rojem
však odpoví mi bojem

Já jsem odpověď i splnění

Jsem snad já odpověď,
jsem snad já splnění na všechny ty sny..?
Mé až přehnané sebevědomí
nutí mě dávat se vám všanc
a ve vás nalézám,
tu jiskru pro níž k nohám květy dám...
Neříkám nikdy ne,
protože hřích to je,
raději bych pláštěm štěstí
objal ten váš svět...
já jsem odpověď,
já splním vaše sny

Bílý plášť

Kdysi oblékl jsem bílý plášť
a rouškou zastřel líc,
pak chodi světem,spatřiv lásku i zášť,
pravdu poznat chtíc

A šel jsem nepoznán,
nikdo nespatriil na mé tváři odlesk
vášni - zůstal jsem netečný sám
i tam,kde zbyl jen pláč a stesk

A spatřil jsem i lidské touhy,
zlost i nenávisť,
pro všechny stále chladný - prošel ten svět dlouhý,
ruce k srdci hrůzou si tisk

Ach,bojím se a budu bát,
že když sundám tu masku chladu,
že sklídím jen váš smích,nahý tu budu stát,
dojat z věčných bojů

Odsouzení

Dal jsem vám snad příliš mnoho,
podával vám svou dlaň
- a hle; jak zkřivili jste mé Slovo,
chtěl vás milovat - váš Pán

Můj plamen pro vás plál,
chtěl být Otcem ten váš Pán,
ten krásný sen je dnes již zažehnán,
věřte, že od bolesti takřka nevnímám,
ten plamen - vaše právo vám dnes odnímám

Kometa

Odkud míříš hvězdo,
zvou tě kometou,
ve vzpomínkách srdce jitříš
a záříš záříš tmou

Co s sebou neseš,
nad ryšavou planetou,
až k nám teď klesneš,
naše srdce zakmitnou

Snad duše naše v sázku
dá a vnivěč rozmetá,
síla tvá nám na ukázkou
zlým - ta hvězda kometa

Ta hvězda jak se zdá,
ohonem nám pokývá,
ptá se zda i srdce plá,
říká :hled' co ti prospívá

Ona zasvítí svými závoji
slabosti mé odhalí,
zasáhne nás svými příboji
či světlem prozáří

II.

Na svou chvíli čekám

Každý den čekám,
čekám odpovědi na otázky,
na toho co tvořil z velké lásky

Tak setrvávám čekajíc,
každý úsvit,večer,každý den,
kdy chtěl bych odpovědím kráčet vstříc

Tak setrvávám čekajíc
a zážitků skládám díly,
na co čekám? ...na svou chvíli!

Uchop mou duši

Uchop mou duši-
chci se vrátit k tobě,
poryvy zla na ni buší,
jsem zavřen světu v sobě

Jsem zavřen světu v sobě,
okno pokoje můj pohled skrývá,
ten pohled bloudí ve zlé době-
rezignaci i naději v sobě mívá

Jak rád bych vyšel ven,
doprovodil tě pohledem,
uchop tedy mou duši,
když touha světla na ni buší

Chtěl jsem být Tvůj

Doufám v nevyzpytatelné cesty osudu,
doufám v přítomné prožitky,
můj hřích toť,že se stále vracím k důvodu,
minulých vin či chvil co štěstím prokmitly

Leč na paměti třeba stále mít,
že svatý ten, kdo v době smrti své,
do duše s upřímností pohlédne,
řkouce - ať toužil jsem jen žít
(a zatím si srdce stůj)
dnes mohu s upřímností říct:
„Ach, Otče, vždy jsem chtěl být Tvůj.“

My povstali a jdeme

My povstali a jdeme
a mihnout se stačí jen

Čekali jsme dlouhé roky a staletí,
v temných komůrkách, v jeskyních,
v oázách zavátých,
na ostrovech v mořích,
jako zamrzlé poklady v ledu,
které žár teď boří

My povstali a jdeme
a mihnout se stačí jen